

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 18. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 1 Maj 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

Indianska, bestigande en bergshöjd.

Resa i Cordillererne.

En fransk naturforskare, *Eugene Roehn*, som eger mycken lärdom, har med sällsynt och outröttligt mod företagit resor i Amerika, för ändamål, som vi här skola omnämna. Redan för 20 år sedan var han en af de förste, som tillrådde att i Europa acklimatisera det nyttiga lamadjuret, en af Sydamerikas djurracer. En fast öfvertygelse om de stora förmåner, som landthushållningen skulle vinna härigenom har föranledt

Roehn att tillbringa mera än tio års tid på resor, i ändamål att studera detta intressanta djurslags naturhistoria, vanor och lefnadssätt och de ekonomiska frågor, som beträffa detsammans användande. Detta företag har utlörts med storsinnade uppoffringar och otroliga besvärligheter. Vetgirighet och önskan att gagna hafva fört denne resande öfver Cordillerernas oerhörda bergskedja, hela sträckan från norr till söder. Med största omsorg har han uppsökt och

samlat alla individer af den nämnda djurracen, som erbjudit något egendomligt eller af nyttigt intresse, och har på så sätt lyckats bringa tillsammans en talrik hjord, som gifvit ämnen till samt fördelaktiga resultat utaf hans studier.

Lamadjuren tillhöra de idisslande djurens släkte och likna vid första påseendet små kameler, isynnerhet halva de stor likhet med guanacodjuret från Chili. Deras vistelseorter äro de högsta trakterne af An-

dernas bergskedja. De, som uppehålla sig högst uppe äro af det dyrbaraste slaget, deras ull är den finaste, längsta och silkeslenaste.

Lamadjuret är äfven en utmärkt lastdragare. Det kan bära tunga bördor och kan vandra dermed flere månader å rad endast med en liten rast hvar 8:de eller 10:de dag, dess föda under vägen må vara hurudan som helst. Det är äfven ledes ett godt slagtdjur, och köttet smakar såsom vildt. Honan gifver en välsmakande mjölk. Ullklipningen kan börja då djuret är två år gammalt, och den är mycket vinstgifvande. Om man försommar att hvarje år afklippa ullen, så afkastar laman den sjelf, på det sätt att hon gnider sig mot marken eller mot buskar. Hennes skinn är genom sin styrka och spänstighet bättre än fårskinn, och eger den utmärkta egenskapen att vara ogenomträngligt. Vår resande har varit i tillfälle att iakttaga denna sistnämnda märkvärdighet på de långa vandringar han låtit sina lamadjur göra, och han försäkras sig aldrig, ej ens efter långa marcher, som de gjort under den hetazonen, hafva bemärkt något spår till svettning på deras kroppar.

Lamans utseende beskrives sålunda: Höga ben, en lång rak hals, ett fint, lätt, ej köttigt bufvud, lifliga, kloka ögon, omgifna med långa, täta ögonhår, lagom åtskiljda näsborrar, klufven öfverläpp, underläppen väl tillslutande munnen; öronen, utan att vara för långa i proportion

mot kroppen, äro rundade och alltid framåtsträckta och i liflig rörelse då djuret befinner sig väl; men de gamla bära nästan alltid öronen bakåtliggande.

Laman idisslar nästan beständigt, man ser henne ofta med en ofantlig knöl på hvardera käken. Hon har serdeles fin smak hvad vatten beträffar, hon luktar derpå innan hon dricker, ty icke allt slags vatten är i hennes smak. På Anderna föder hon sig af en gräsväxt, som kallas sicce och som växer äfven i de aldrahögsta bergsregionerna.

Mellan guanacodjuret, som lefver i vildt tillstånd på Chilis aflägsna höjder och laman är föga åtskilnad. Guanacodjuret har högre ben, är mindre ullrik, men eger större styrka att bära bördor. Dessa djurs starka konstitution tillåter dem utvärda de mest olika temperaturgrader. De äga en märkvärdig intelligens. Begåfvade med en sällsynt fallenhet för sällskaplighet, blifva de lätt tama och visa stor tillgifvenhet för menniskan; deras utmärkta läraktighet gör dem till de mest lydiga tjenare, dock oakadt all sin undergifvenhet, äro de känsliga för orättvis bestraffning och motsträfviga mot den, som gör tyranniska fordringar på dem.

Jemte det intresse, som Roehns resor äga med afseende på studierna öfver lamadjuret, finner man uti berättelsen om hans färder många meddelanden, förtjente af stor uppmärksamhet. Få resande äga så vidsträckta och säkra kunskaper som han, rörande den ofantliga bergsträckan,

som genomlöper Amerika. Roehn har genomrest Cordillerernes hela kedja och har öfverstigit dem från den ena oceanen till den andra på sju serskilda punkter. Han har varit på de högsta topparne, har undersökt deras bildningar och fenomen, och har på denna resa samlat fakta af intresse för alla vetenskapens grenar. Serdeles många upplysningar om Chimborazzo meddelas genom denne resande. För att färdas i dessa de högst belägna trakterna på jordklotet behöfves en utomordentligt stark kroppskonstitution; många resande erfara vid inandandet af den skarpa och lätta luft, som råder på denna höjd, svindel och svårighet att draga andan, andra åter en, af kölden ökad, sömnsjuka, och somliga nedfalla maktlösa och lemna ej dessa trakter för lindrigare pris än en lång sjukdom.

Då man reser öfver Chimborazzo för att begifva sig till Guayaquil eller Ambato, har man att välja mellan fem serskilda vägar, men hvilka alla hafva talrika olägenheter och faror. En af dessa vägar ligger öppen för de vindar, som hvarje förmiddag uppstå på Cordillererna, och som stundom äro så förfärliga, att de lyfta ryttaren från djuret hvarpå han rider, och tvinga detta senare att, ledt af sin naturliga instinkt, kasta sig ned på marken tilldess stormen upphör.

Chimborazzo är beläget på gränsen emellan republiken Ecuador och staten Guayaquil. Man har ofta gjort försök att bestiga dess höga topp, La Condamine

honom, men hon bad deremot i slutet af sitt bref med hela glöden af sin barnsliga ömhet om ett snart svar.

Detta bref lemnade hon öfversegadt till sin fader, då han, något medtagen af den ceremonielle scenen i rådbuslokalen, återvänt till hotellet. Med en oemotståndlig åtbörd bad hon honom, »om ett litet, litet postscriptum för mamma», och då han leende lofvade villfara hennes önskan, skyndade hon genast tillbaka till sitt rum.

Knappt hade hon stängt dörren efter sig, och den nybakade herr vice presidenten något motsträfvigt tagit pennan i hand, förrän hotellets kypare ödmjukt steg in i rummet och anmälde »herr appellations-rätts-assessorn Windhagen.»

Frapperad och anande någon icke vanlig anledning till detta besök, mottog vice presidenten den unge mannen, som kort derefter inträdde.

Braunstein igenkände honom genast. Han hade bemärkt honom bland rättens personal och hade på sätt och vis bundrande flere gånger låtit sina blickar åter-

Rådsherre Braunstein och hans familj.

En bild ur hvardagslifvet, af Ernst Fritze.

(Forts. fr. N:o 47.)

ed afsigt valde han några folkrika städer, som de på sin resa till P. . . måste passera, till hvilopunkter, införde den unga flickan i det storartade folklifvet, och lät henne utan råd sjelf erkänna, att enskilda personers jemmerliga jagande (ster effekt antingen spårlöst försvinner i det allmänna intressets vågor eller utskrattas och begabbas af den förnultigare delen af allmänheten. Begreppet om santt människovärde hanade sig sjelf väg genom denna korta tids verldsskådning, och sedan den unga flickan först fått en aning om det utomordentliga värdet af denna sjelfständighet, var det ej längre svårt för hennes fader att sörja för fulländningen af hennes andliga kultur.

På bestämd dag ankommo de till P. . . och togo logis i det förnämsta hotellet i denna något dystra, nästan ärevördiga stad.

Under det att rådsherre Braunstein underkastade sig de högtidligheter, som voro förenade med hans installation som vicepresident, skref Hermine med hela sin barnsliga kärleks liflighet till sin moder, skildrade sin resa med alla dess bildande erfarenheter, samt fadrens älskvärdhet som resällskap, och försäkrade henne, att blott tanken på modrens vrede hade stört hennes nöjen. Hon bad modren, att icke längre vredgas på henne, men vidrörde intet, som hade afseende på modrens flyttning till dem, emedan fadren hade antydtt med få ord, »att detta blifve hans ensak.» Löjtnant von Fahrenhorst omnämndes icke med en enda bokstaf, emedan hon i sanning alls icke tänkte på

verkställde en bestigning år 1745. Näst denne ryktbare naturforskare bestego, år 1802, Humboldt, Bonpland och Montufarberget till en höjd, som med 1,100 mètres öfversteg högsta höjden af Mont-Blanc. Slutligen uppsteg, näst dessa namnkunnige resande, Boussingault till Chimborazos topp, 6,004 mètres öfver hafvet, en djerfhet, som ej kan beundras lifligare af någon än af vår författare, Roehn, hvilken skulle hafva ansett för en omöjlighet att hinna en sådan höjd, om han ej hade egt annat än sin egen erfarenhet, ty, oaktadt sin goda vilja och den önskan till täfling, som lifvade honom, kunde han ej nå längre än till en höjd, ännu långt aflägsen från den, som de lärde forskarne hade uppnått före honom.

(Forts.)

Humlen.

Öfvers. från Franskan.

(Forts. fr. No 17.)

Ölberedningen fullkomnades i klostren, hvarest lifvet i stora samfund gjorde betydliga kvantiteter lifsmedel erforderliga. Då städerna tilltogo i betydenhet och industrien der kunde få utveckla sig, bildade bryggarne korporationer, och handelen med öl fick en vidsträckt utbredning. Ölet från Bremen, Hamburg och Lübeck erhöi stor ryktbarhet, och man utskeppade starkt deraf.

Humleodlingen utbredde sig synnerligast i Böhmen, hvarifrån än i dag de mest värderade skördar erhållas. De or-

ter förutom Böhmen, som producera den bästa humlen äro Bayern, Sachsen, Schwetzingen och Heidelberg i Baden, samt Würtemberg.

I Elsass är humleodlingen endast 40 år gammal; men den har der sedan någon tid mycket ansenligt ökat. *)

*) Vi tillägga här, för de läsare, som intressera sig derför, följande uppgifter rörande mängden af humleproduktionen, hemtade ur Johnstons "Hvardagslifvets Chemi."

Inom Tyskland odlas för närvarande den mesta humlen uti Böhmen och Bayern; det förstnämnda landets hela produktion kan beräknas till 8—9 millioner, det sistnämnda till vid pass 40—42 millioner skålp. Derjemte odlas ansenligt med humle i Baden, Hessen, Preussen, Würtemberg och synnerligast i Braunschweig, som årligen producera minst 8—40,000 centner. Alla länder i världen öfverträffas dock i frågan om humleodling af Storbritannien, som sjelft konsumerar hela sin humleproduktion, med undantag för en helt ringa export till Hamburg. Konsumtionen af humle der i landet torde i medeltal utgöra lika mycket som hela den öfriga jorden producerar af ifrågavarande vext. Belgien, som med sin befolkning af $\frac{1}{2}$ millioner är ett bland de mest humleodlande länderne i Europa, producerade år 1853 ända till 7,653,206 skålp. Holland producerar föga humle och försör sitt behof till en del med import från Nordamerikas Förenade Stater. I Ryssland vexer en varietet af humlen vild på Tauriska halfön, på Ural och Altai; men den humle, som hufvudsakligast åtgår för konsumtionen, läser införas från utlandet. I Sverige odlas föga humle, till afsalu mest i Wingåker, Kinds härad af Ellsborgs län, Skedevi af Östergötland, ett par socknar af Dalsland o. s. v." Öfvers. Anm.

Humlen (*humulus lupulus*) är en slingervext, hvars blommor tillhöra tvåbyggarnes klass, d. v. s. han- och honblommorna äro skilda på två olika sätt. Rankorna äro ihåliga, de innehålla en söt safve, och äro försedde med små hakar, medelst hvilka de fästa sig vid föremål, som de kringlingra i det de klänga sig uppåt. Bladen sitta två och två midt emot hvarandra på lederna på stänglarna, deras yta är skrynklig och deras kanter inskurna i spetsiga taggar. Hanblommorna bestå af ett blomfoder med fem småblad utan blomkrona; de hafva fem ståndare dolda i kalken, som öppnar sig i Juli och utbreder ett gult stoft, hvilket vinden bär till honblommorna. Humlevextens honblommor som nästan uteslutande odlas, bära blommor, förenade i hängen och växande i klasar, två och två midt emot hvarandra. Hvarje blomma består af en liten hylsa, i hvars basis befinner sig fröstocken, som betäcker af två spetsiga taggar. Dessa blommor frambringa en aflång, kägelformig, ljusgrön frukt, som vid mognaden får en ljus- eller mörkgrön färg. Dessa frukter äro bildade af hylsorna, hvilka på sin innersta botten bära ett litet frö, som vid mogningstiden betäcker med ett gult mjöl, innehållande en aromatisk, välluktande olja. Detta gula mjöl, som kallas *lupulin*, skänker detämne, som vid ölberedningen är behöfligt för att få en dryck, som är välsmakande och bibehåller sig.

Man räknar flere varieteter af humle,

vända till honom. Icke som om han skulle varit en af dessa utmärkt vackra män, som följas af flickornas hylslande blickar, men det låg något så betydelsefullt i hans ögons uttryck, i hans muns knappt märkbara leende, till och med i hela hans hållning, att han, trots några oregeibundenheter i ansigtsdragen, kunde räknas bland de mest framstående karlgestalter.

Som sagdt — den nye vicepresidenten hade icke kunnat underlåta, att åtskilliga gånger betrakta denne unge man med verkligt välbehag.

Assessor Windbagen gick emot presidenten Braunstein till midten af rummet och bugade sig då ännu en gång med denna vördnad, som mera härstammar från hjertat än från den tillbörliga höfligheten mot förmän.

Braunstein räckte honom helsande handen, hvilken assessorn under rodnad mottog, hvarefter han genast började:

»En ärlig man, herr president, väljer alltid raka vägen! Er förundrade blick har redan tillräckligt låtit mig förstå, att ni, under närvarande förhållanden, anser det

klandervärdt af mig att ni ännu finner mig bland dem, som framdeles skola hafva äran att arbeta under er ledning.»

Braunstein afbröt honom nu, högst förvånad:

»Min blick? Win förundrade blick? — herr kollega — här råder utan tvifvel ett misstag.»

Men den unge mannen fortsatte, temligen upprörd:

»Jag skulle hafva besparat er vårt sammanträffande och genast vid underrättelsen om er utnämning till president rest härifrån, om icke pekuniära förhållanden hindrat mitt uppsåt. Herr president, jag är fattig och ännu assessor utan lön; hittills har jag förvärfvat medlen till min existens genom att biträda justitierådet Kleman i hans göromål. Utan denna förtjenst skulle det varit mig omöjligt att lefva, och jag kan icke hoppas, att genast på en annan ort, der jag är obekant, finna en dylik källa till biförtjenst — derför, herr president, anhåller jag ödmjukligen, att det tillåtes mig fortfarande få stanna kvar eller, om min personlighet skulle vara er helt och hållet emot, så fort som möjligt anföro mig något upp-

drag, som allägsnar mig härifrån. Hvarthän ni behagar sända mig, är mig detsamma — jag inser, att till och med arbetandet i Siberiens bergverk icke vore ett för hårdt straff för min oförlätliga och oförsigtiga öppenhet.»

Full af förvåning, men med allvarsam hållning, hade Braunstein legnt låtit den unge herrn tala, tills dennes bugning tillkännagaf, att han nu var färdig med sitt anförande. Härefter svarade han mycket vänligt:

»Utan tvifvel eger här ett misstag rum, min kära unge kollega, men för mig är detta misstag angenämt emedan det genast bringar mig uti en närmare personlig beröring med er, hvilket för mig är en fördel.»

Assessorns blick mörknade och hans ögon blickade misstroga på hans förmäns drag, hvilka förrådde välvilja, snarare än blott höflighet.

Presidenten fortfor:

»Oaktadt allt mitt öfersinnande finner jag ingen anledning, som kan gifva skäl till er önskan om en förändring af vistelseort. Skulle under mina företrädare något pas-

(Fortsättning pag. 142.)

Konung Victor Emanuel af Sardinien och hans stab.

nemligen den röda, den gröna, den grönhvita, den gula och den blå. I Nederländerna odlas ett slags vit och ett slags grå humle. Enligt mognadstiden indelar man humlen i tidigt mognande och s. k. senhumle.

Den goda humlen igenkännes på sin tjocka, mörka frukt, den innehåller mycket lupulin, kännes kådaktig och har en stark, men angenäm lukt. Den långa frukten har mindre lupulin och arom.

Det klimat, som bäst passar för humleodlingen är ett varmt, snarare fuktigt än torrt, och som ej är underkastadt hålliga temperaturväxlingar. Denna växt behöver luft och sol; man gör riktigt uti att plantera den på östliga slutningen af kullar, så att den är skyddad mot nordanvinden. Stormar kunna, genom de stödjande stängernas kullkastande och rankornas sönderslitning, förorsaka stora förödelse i humleplanteringar. (Forts.)

Konungen af Sardinien

framställes på det porträtt, vi här meddela, i en hans närvarande krigiska ställning karakteriserande omgivning. Han synes i tēten för sin stab, omgifven af sina soldater och krigiska anstalter. Illustrationen är tagen under en af de senaste trupprevyerna, vid hvilken ungefär 12,000 man voro närvarande, hvilkas krigarehållning var alldeles efter önskan. Konungen hälsades oupphörligt af folket med höga rop af "Lefve Konungen!" Hans mottagande var verkligen entusiastiskt, men

serat, som gör detta steg nödvändigt, så får jag be er, att helt och hållet utan krus tydligare förklara er.»

Assessorn tog ett steg tillbaka och fixerade honom skarpt. Det låg beslutsamhet, men äfven ironi i det uttryck, hvarmed han betraktade honom.

»Ni misstar er, herr president! Angelägenheten oss emellan är en helt och hållet personlig —»

»Men, min Gud — jag har ju ännu aldrig sett er!»

»Men säkert hört talas om mig?»

Braunstein funderade. »Wildenhagen — Wild —»

»Nej, herr president — Windhagen!»

»Windhagen? Vid Gud — nej! Nej, aldrig!»

Assessorn blif glödande röd — han lade handen på pannan. »Min Gud, skulle hon varit nog finkänslig att förtiga detta skamliga sammanträffande?» — tänkte han.

»Har aldrig er fröken dotter talat om mig?» frågade han derfäst, med den fasta föresats, att mycket fort slutta denna fatala scen.

»Min dotter?» upprepade presidenten mycket uppmärks-

am, och som en blix genomför honom den tanken: »Aha — der ha vi denne »någon!»»

»Min dotter Hermine!» sade han ännu en gång, blott för att vinna tid till svar.

»Er fröken dotter, Hermine Braunstein, som ungefär för sex veckor sedan vistades i Volkmersan —»

»Alldeles! Der var ni?» forskade Braunstein, inom sig belåten, ty denne man behagade honom utomordentligt, och han beslöt redan att utan förbehåll gifva honom sitt ja, om han någonsin skulle sträfva efter Hermines hand.

»Blott åtta dagar i trakten deromkring —»

»Ah — då skall jag underrätta min dotter,» sade Braunstein hastigt, för att förebygga vidare förklaringar.

»Herr president,» stammade den stackars assessorn, »ni känner ej förhållandet! — Har verkligen er fröken dotter aldrig berättat er något om den elaka oförsigtighet, med hvilken jag meddelade ett obekräftadt rykte — ett rykte, som innehöll en ofantligt svår kränkning emot er fru gemål och er fröken dotter?»

Presidenten Braunstein antog en annan min,

En öfvergång på styltor öfver Niagara-fallet.

Fransyska och engelska tidningar inne-

hålla berättelser om ett företag, som torde sakna sin like i djerfhet. Vi återgifva en af dessa berättelser.

En man hade ingått ett vad med några vänner, att han skulle på styltor öfvergå Niagaras vattenfall, på det ställe hvarest forsarne skumma och hvirfla midt emellan Get-ön och sjelfva fallen. Och denne våghals utförde också verkligen sitt vanvettiga företag. Hans namn är Morelli, som han säges hafva antagit för att ej misshaga sin familj; han har varit akrobat och clown vid en cirkus, har tillhört den bekante Barnums museum, lär hafva ett fördelaktigt yttre, och är 25 år gammal. Den som egentligen ingick vadet med honom var en gentleman från Södra Staterna, och man öfverenskom, att Morelli skulle gå från fasta landet till Get-ön, på styltor, förfärdigade efter hans eget godtfinnande. Den för vadet uppsatta summan var 1000 dollars mot 50.

Man höll ord, dag och timma utsattes, en person mottog till förvaring insatsen i vadet, och ehuru Morellis vänner uppbjödo allt för att förmå honom att afstå från sitt vanvettiga beslut, vidblef dock akrobaten det envist, och man måste låta honom hållas.

Den 12 i förliden månad klockan 7 på morgonen begåfvo sig vadhållarne och deras bekanta till stranden. Man bemärkte hos Morelli en utomordentlig upprymdhet. Han hade också under hela den föregående veckan, för att erhålla den för hvarje

»Hon har icke sagt mig ett enda ord, herr kollegial Ni öfverdrifver väl! Vet min dotter, att ni arbetar här vid appellationsrätten?»

»Ja! Hon vet allt! Hon vet, att jag af pekuniära förhållanden är tvungen att stanna här! Hon vet, att jag annars för lång tid sedan skulle utfört en annan plan. Jag har sjelf berättat henne detta, innan jag var så olycklig att förolämpa henne — jag berättade henne det i den falska förmodan, att hon var syster till en min vän, med hvilken jag hade gjort resällskap till Volkmersan.»

»Så — så! För Hermine måste emellertid er förolämpning icke varit så förskräcklig, som ni tror, bästa kollega,» svarade Braunstein funderadt. »Jag tycker vi borde låta saken bero på henne, eller» — han gick så hastigt och beslutsamt till sidorummets dörr, att assessorn alls icke fick tid, att komma med några invändningar.

»Herrmjne!» ropade han i sin mest lena faderliga ton. »En gammal bekant är här.»

Den unga flickan inträdde, utan en aning om hvad

akrobat nödvändiga liflighet och lätthet, företagit våldsamma kroppsöfningar, i ändamål att göra sina rörelser och isynnerhet sin gång smidiga.

Yankeen begagnade sig af ett par tolf fots långa styltor, gjorda af gjutet jern, mycket starka, till formen platta, och ner till spetsiga, samt skarpa och tveeggade, så att de i det hela till sin form liknade dolkar. Morelli fastgjorde styltorna på sina ben, och steg raskt ned i strömmen. Några ögonblick derefter syntes den oförvägne stå upprätt midt uti forsen, de djerfvaste bland åskådarna af detta dristiga företaget vågade ej öppna sina läppar, den största fruktan målade sig i allas blickar. Han gick vidare, en eller ett par gånger tycktes han förlora jenvigten, men höll sig raskt uppe, framskred allt längre och längre, och försvann snart för allas blickar i dimman, som uppstiger ofvanom fallet. Han hade nu hunnit till midten af strömmen; ännu såg man honom, men utbredande armarne, såsom en människa som håller på att nedfalla och drunkna. Alla tillslöto sina ögon, man trodde den olyckliges undergång vara för handen. Hade ej vattenfallets dån hindrat det, så skulle man kunnat höra en flugas flygt. Under denna fassansfulla tystnad, hördes blott en enda gång en person bland åskådarna tala, för att erbjuda fem dollars för lånet af en kikare, hvilket anbud lemnades utan uppmärksamhet. Plötsligen ljöd ett rop, Morelli syntes åter, han stod upprätt, han lefde, och några sekunder derefter hade

han väntade henne. En blick var tillräcklig att öfvergjuta hela hennes ansigte med en glödande rodnad; men hastigt återfick hon fattningen, och, i det hon steg närmare, utbrast hon:

»Herr assessor Windhagen! Hvem kunde ana det?»

»Jaså — jaså!» tänkte hennes herr pappa och illad de sig genast en tiggande observators rol.

»Att ni ännu skulle träffa mig här, sedan jag fått veta hvem min blifvande president är,» — tillade den unga mannen med lätthet.

»Ack — nej, min herre!» stammade flickan, i det hon kastade en förundrad blick på fadern. »För all del — det är ju ingen, som vet något,» sade hon derefter sakta, i det hon återfick sin fattning.

»Ni har icke sagt er herr far —»

»Att ni anses honom för sin tids störste jurist?» afbröt honom Hermine skälmskt. »Nej — det har jag i sanning glömt — men önskar härmed det upprepa det!»

Presidenten hade gerna velat omfamna henne för detta

han nått den Canadiska stranden och nedföll utmattad i armarne på två män, som stodo der väntande för att emottaga honom. Han hemtade sig snart, men måste dock efteråt någon tid ligga till sängs. Stället der öfvergången skedde är beläget 950 fot öfver det amerikanska fallet, och det ställe der han steg i land på Canadas område är 1,200 fot derifrån.

Det säger sig sjelf, att denne mästare för alla äfventyrare är det amerikanska »Jejonet» för dagen.

Hvarjehanda.

I Jerusalem gjordes, enligt underrättelser af d. 17 Mars, hvilka nyligen anländt till England, storartade förberedelser för emottagandet af prins Alfred, den andre i ordningen af drottning Victorias söner, som då ditväntades. Svenska ambassadören i Konstantinopel befann sig vid samma tillfälle i Jerusalem, tillställningar hade gjorts för honom hos engelska och franska konsulerna och bevistats af paschan och flere embetsmän. Ett litterärt sällskap har der i staden öppnat en läsesal, försedd med engelska, amerikanska, tyska, fransyska och arabiska tidningar och tidskrifter, samt innehållande tillika ett bibliothek af 1000 volymer.

»Turcos» i franska armén. En ny sorts krigare komma snart att uppträda i Europa, nemligen några regementen infödda

väl afpassade skämt, men uppsköt dermed tills en mera lämplig tid.

»Fröken Hermine,» utbrast Windhagen under tilltagande rörelse. »Ni har icke sagt er herr far —»

Med en förrädisk skyndsambhet höjde Hermine fingret och lade det på sin mun.

»Tyst,» sade hon med ett uttryck af liflig ångest. »För all del tig, jag ber, ack jag ber er!» tillade hon så ömt och kärleksfullt, att det skulle kunnat röra en kannibals hjerta.

I hänförelsen grep Windhagen hennes hand och höjde sig en hel minut öfver densamma. Om han under denna tid allade en ed, värdig riddaren utan fruktan och tadel, kunna vi icke förråda; men då han åter höjde sin blick till presidenten, som djupt röd stod brudvid de två unga, glänste något i hans öga som dagg i solsken.

»Är det möjligt för er, herr president, att begripa,» sade han helt entonigt och lugnt, »huru världen kunnat förklara denna flicka oförmögen att uppskatta sin faders

Beduin-Araber, som äro utvalda bland de mest atletiska och härdade franska muhamedanska Algerarne, och hvilka länge inöfvats till tjenstgöring som garnisonstrupper, men med vilkor att tjena Frankrike i händelse det skulle få krig. Dessa karlar, som beskrivas såsom ytterst oförskräckta och tappra, kallas Turcos, för att åtskilja dem från Zuaverna.

En ny sekt, kallad Transmigratoinister, har på sednare tiden blifvit mycket talrik i Frankrike och Tyskland. Dess ledamöters karakterer sägas vara högst moraliska och deras trosbekännelse den kristna; men i deras moralbegrepp spela alla djur en stor rol, ty deras lära säger, att en förvandling efter döden till något djur blir deras skärseldsprof.

En vacker klocka, som Engelmännens tagi tur det stora templet i Canton, har blifvit upphängd i mellersta transepten i krystallpalatset.

Abd-el-Kader har författat sina memoarer, hvilka äro under genomläsning, för att derefter befordras till tryckning.

värde, och huru den kunnat gifva er dotter plats bland nutidens värsta moddockor?»

Presidenten ville för allt i världen söka afböja någon tragisk scen, derför tog han sin dotter under hjertligt skrott i sina armar och utbrast:

»Verlden hade rätt käre kollega! Min flicka här var på bästa väg dertill — till min förvåning vände hon plötsligt om — och jag tror mig nu kunna antaga, att er öppenhet just kommit lagom, för att bota henne helt och hållet. Men låtom oss hädanefter icke mera tala om detta förhållande, och ni kan räkna på min fortfarande tacksambhet!»

Assessorn rekommenderade sig, med hjertat klappande af namnlös glädje. Han hade fast och redligt uppfyllt sin pligt, han kunde nu lugnt motse framtiden.

Sedan han aflägsnat sig, framtog presidenten åter Hermines bref till hans maka. Den unga damen hade genast mycket skyndsamt och sakta dragit sig tillbaka till sitt rum.

(Forts.)

Naturforskaren Roehn och hans följeslagare, rastande vid foten af Chimborazzo.

Härmed följer Romanbihangen: "Den Bannlysta," pag. 137—144.
Nästa No utgives Söndagen den 8 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.